

ดอกเบีย เงินเพิ่มและอายุความ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๔๔/๒๕๔๘

เงินโบนัสไม่ใช่ค่าจ้างหรือสินจ้างอย่างอื่นตามที่ ป.พ.พ. มาตรา ๑๙๓/๓๔ (๘) และ (๙) การเรียกร้องเงินโบนัสจึงไม่อยู่ในบังคับกำหนดอายุความ ๒ ปีของบทบัญญัติดังกล่าว กำหนดอายุความในการใช้สิทธิเรียกร้องเงินโบนัสตามสัญญาจ้างแรงงานมิได้มีกฎหมายบัญญัติไว้ โดยเฉพาะจึงมีกำหนด ๑๐ ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๙๓/๓๐

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๐๘๗/๒๕๔๕

เมื่อปรากฏตามที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่างานที่โจทก์ทั้งเก้าทำเป็นงานขนส่งทางบก โจทก์ทั้งเก้าจึงไม่มีสิทธิได้รับค่าล่วงเวลาตามคำทำ แต่มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนการทำงานล่วงเวลาในอัตรา ๑ เท่าของค่าจ้างในวันทำงานปกติ ส่วนดอกเบีย้นั้นเมื่อปรากฏว่าเงินที่โจทก์ทั้งเก้ามีสิทธิได้รับเป็นเงินค่าตอบแทนการทำงานล่วงเวลา มิใช่ค่าล่วงเวลาที่จะมีสิทธิคิดดอกเบีย้ในระหว่างผิดนัดร้อยละ ๑๕ ต่อปี ได้ ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง จึงเป็นหนี้เงินที่คิดดอกเบีย้ในระหว่างผิดนัดได้ร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง เท่านั้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๘๔๐/๒๕๔๔

จำเลยเลิกจ้างโดยไม่จ่ายค่าชดเชย ค่าจ้างค้างชำระและสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้แก่โจทก์ แต่โจทก์และจำเลยยังมีข้อโต้แย้งกันว่า จำเลยจะต้องชำระให้โจทก์หรือไม่เพียงใด ยังถือไม่ได้ว่าจำเลยจงใจไม่จ่ายเงินดังกล่าวแก่โจทก์โดยปราศจากเหตุอันสมควร จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบเงินเพิ่มให้แก่โจทก์ร้อยละ ๑๕ ของเงิน ที่ค้างจ่ายทุกกระยะ ๗ วัน ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๙ วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕๘๙/๒๕๔๔

โจทก์เป็นลูกจ้างจำเลย ต่อมาจำเลยได้ลดค่าจ้างผู้บริหารรวมทั้งโจทก์ลง ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๐ การลดเงินเดือนโจทก์และไม่จ่ายค่าจ้างส่วนที่ลดแก่โจทก์ดังกล่าวเป็นการกระทำโดยไม่มีอำนาจ เป็นการผิดข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง และผิดสัญญาจ้าง โจทก์จึงมีสิทธิได้ค่าจ้างส่วนที่ถูกลด โจทก์ฟ้องเรียกเอาค่าจ้างที่จำเลยไม่มีอำนาจจะลดดังกล่าวเมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๔๓ ดังนั้นเฉพาะค่าจ้างเดือนพฤศจิกายนและธันวาคม ๒๕๔๐ ซึ่งโจทก์ฟ้องเรียกเอาจากจำเลยจึงขาดอายุความ ๒ ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๙๓/๓๔

ตาม พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง กรณีที่นายจ้างไม่จ่ายค่าจ้างภายในเวลาที่กำหนดตามมาตรา ๗๐ ให้นายจ้างเสียดอกเบีย้ให้แก่ลูกจ้างในระหว่างเวลาผิดนัดร้อยละสิบห้าต่อปี จำเลยผิดนัดไม่จ่ายค่าจ้างแก่โจทก์ จำเลยจึงต้องเสียดอกเบีย้อัตราร้อยละสิบห้าต่อปี ตามบทบัญญัติดังกล่าว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๔๕๘/๒๕๔๔

สินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าชดเชย ค่าจ้างค้างจ่าย และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็นธรรมตามที่โจทก์ฟ้องเรียกมา ศาลแรงงานกลางได้พิพากษากำหนดเป็นจำนวนเงินไว้แล้ว หนี้ดังกล่าวต้องชำระเป็นเงินจึงเป็นหนี้เงินที่จำเลยต้องชำระดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดซึ่งจำเลยต้องชำระดอกเบี้ยในค่าชดเชยและค่าจ้างค้างจ่ายนับแต่วันผิดนัดตาม พ.ร.บ. คู่ครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง ส่วนสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าและค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็นธรรมไม่ใช่หนี้เงินที่กฎหมายบังคับให้นายจ้างต้องจ่ายเมื่อเลิกจ้าง นายจ้างจะตกเป็น ผู้ผิดนัดและรับผิดชำระดอกเบี้ยตาม ป.พ.พ. มาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่งต่อเมื่อลูกจ้างทวงถาม เมื่อไม่ปรากฏว่าโจทก์ท้วงทวงถามให้จำเลยชำระหนี้เมื่อใด จึงต้องชำระดอกเบี้ยนับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป

โจทก์ซึ่งเป็นลูกจ้างมีสิทธิได้ดอกเบี้ยร้อยละ ๑๕ ต่อปี ในเงินค่าจ้างค้างจ่ายและค่าชดเชยตาม พ.ร.บ. คู่ครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แม้ในคำฟ้องของโจทก์จะขอดอกเบี้ยมาในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี แต่เพื่อความเป็นธรรมศาลฎีกาเห็นสมควรให้โจทก์ได้รับดอกเบี้ยตามอัตราที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ทั้งนี้โดยอาศัยอำนาจตามความใน พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๕๗๓/๒๕๔๔

เงินโบนัสที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเป็นรางวัลในการปฏิบัติงานมิใช่เป็นเงินที่นายจ้างจ่ายเป็นการตอบแทนการทำงานตามสัญญาจ้าง จึงมิใช่ค่าจ้างตามความหมายในมาตรา ๕ แห่ง พ.ร.บ. คู่ครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และมาตรา ๕ แห่ง พ.ร.บ. แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ ในคำนิยามของคำว่าสภาพการจ้าง การที่นายจ้างไม่จ่ายเงินโบนัสแก่ลูกจ้างจึงมิใช่กรณีที่นายจ้างจงใจไม่จ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างที่ต้องเสียเงินเพิ่มให้แก่ลูกจ้างร้อยละสิบห้าของเงินค่าจ้างค้างจ่ายทุกระยะเวลาเจ็ดวันตามมาตรา ๙ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. คู่ครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๑๑๑/๒๕๔๔

การที่บริษัทจำเลยไม่จ่ายค่าจ้างค้างจ่าย ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี และค่าชดเชยให้แก่โจทก์ เนื่องจากบริษัทจำเลยไม่มีเงินจ่ายนั้นยังถือไม่ได้ว่าเป็นการจงใจไม่จ่ายเงินดังกล่าวให้แก่โจทก์โดยปราศจากเหตุอันสมควรตาม พ.ร.บ. คู่ครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๙ วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๖๓๕/๒๕๔๓

จำเลยตกลงจ่ายค่าจ้างให้แก่โจทก์เป็นรายเดือนทุกวันสิ้นเดือนจึงถือได้ว่า ค่าจ้างที่จำเลยจะต้องจ่ายให้แก่โจทก์เป็นหนี้ที่กำหนดเวลาชำระหนี้ไว้ตามวันแห่งปฏิทินตาม ป.พ.พ. มาตรา ๒๐๔ วรรคสอง หากจำเลยไม่ชำระตามกำหนดเวลาดังกล่าวย่อมตกเป็นผู้ผิดนัดนับถัดแต่วันดังกล่าวเป็นต้นไปซึ่งจำเลยจะต้องเสียดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ในระหว่างผิดนัดในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง เมื่อโจทก์มิได้ขอคิดดอกเบี้ยจากจำเลยนับแต่วันฟ้อง การที่ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยชำระดอกเบี้ยแก่โจทก์นับแต่วันฟ้อง จึงผิดไปจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสำนวน เป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย

การที่จำเลยไม่จ่ายค่าจ้างให้แก่โจทก์ เมื่อมิได้เป็นไปโดยจงใจหรือโดยปราศจากเหตุผลอันสมควร โจทก์ย่อมไม่มีสิทธิที่จะเรียกให้จำเลยชำระเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๑๕ ของเงินที่ค้างจ่ายทุกระยะเวลา ๗ วัน

คำพิพากษากฎีกาที่ ๓๔๗๖/๒๕๔๓

ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ ๓๒ อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์มิได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัด กรณีค่าชดเชยและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษได้เป็นพิเศษ ลูกจ้างจะมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง

ค่าชดเชยเป็นเงินที่จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างจะต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีที่มีการเลิกจ้าง จึงถือว่าจำเลยผิดนัด จ่ายค่าชดเชยให้แก่โจทก์นับตั้งแต่วันที่เลิกจ้างเป็นต้นไป

ส่วนค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีและเงินบำเหน็จสะสมหรือบำเหน็จพิเศษไม่มีกฎหมายบังคับให้จำเลยต้องจ่ายให้แก่โจทก์ในทันทีนับแต่วันเลิกจ้าง เมื่อไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้ทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ดังกล่าว จึงต้องถือว่าจำเลยผิดนัดชำระหนี้แต่วันฟ้อง

คำพิพากษากฎีกาที่ ๑๙๑๕/๒๕๓๗

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ ๑ เป็นลูกจ้างโจทก์มีหน้าที่ติดตามทวงถามลูกหนี้และผู้ค้าประกันให้ชำระหนี้แก่โจทก์ ไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ปล่อยปละละเลยจนคดีขาดอายุความ ทำให้โจทก์เสียหายและเรียกค่าเสียหาย เป็นการฟ้องเรียกค่าเสียหายฐานผิดสัญญาจ้างแรงงาน ซึ่งมีอายุความ ๑๐ ปี นับแต่ขณะที่อาจบังคับสิทธิเรียกร้องนั้นได้ เมื่อสิทธิเรียกร้องที่โจทก์มีต่อนาย ส. ขาดอายุความตั้งแต่วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๕ และสิทธิเรียกร้องที่โจทก์มีต่อคู่กรณีที่ขับรถชนรถยนต์ของโจทก์ขาดอายุความตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๒๔ ดังนี้ โจทก์อาจบังคับสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายจากจำเลยที่ ๑ ได้นับแต่วันที่หนึ่งแต่ละรายดังกล่าวขาดอายุความ โจทก์ฟ้องคดีในวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๓๖ จึงเป็นเวลาเกิน ๑๐ ปี คดีโจทก์ย่อมขาดอายุความ

คำพิพากษากฎีกาที่ ๓๑๐๑/๒๕๓๖

การที่จำเลยขับรถไปตามทางการที่จ้างของโจทก์ด้วยความประมาท ถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติผิดสัญญาจ้างแรงงานอย่างหนึ่ง และในขณะเดียวกันก็เป็นการทำละเมิดต่อโจทก์ด้วย แม้จำเลยจะอ้างอายุความเรื่องละเมิด โดยมีได้กล่าวถึงอายุความเรื่องผิดสัญญาขึ้นมาต่อผู้คดีโจทก์ก็ตาม แต่จำเลยก็ได้ยกข้อเท็จจริงและเหตุผลที่ว่าเพราะเหตุใดคดีโจทก์จึงขาดอายุความขึ้นมากล่าวไว้ในคำให้การด้วยแล้วว่า มูลเหตุคดีนี้เกิดเมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๓๓ และโจทก์ได้รู้ถึงวันละเมิดอันหมายความว่าถึงวันเกิดเหตุ อันเป็นมูลก่อให้เกิดโจทก์มีสิทธิเรียกร้องและรู้ตัวผู้ที่จะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนแล้วตั้งแต่วันนั้น แต่โจทก์นำคดีมาฟ้องเมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๓๖ เมื่อนับแต่วันละเมิดถึงวันฟ้องก็เป็นเวลาถึง ๑๒ ปีเศษแล้ว จึงพ้นกำหนด ๑ ปี นับแต่วันที่โจทก์รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้ที่จะต้องฟ้องต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือพ้นกำหนด ๑๐ ปี นับแต่วันทำละเมิดจากข้อเท็จจริงที่ว่านับแต่วันเกิดเหตุซึ่งเป็นวันที่จำเลยปฏิบัติผิดสัญญาจนถึงวันฟ้องเป็นเวลาเกิน ๑๐ ปี อันเป็นอายุความเรื่องผิดสัญญาจ้างแรงงานรวมอยู่ด้วย ดังนี้ถือได้ว่าจำเลยได้อ้างอายุความเรื่องผิดสัญญาจ้างแรงงานขึ้นมาต่อสู้ไว้แล้ว เมื่อคดีโจทก์เป็นทั้งเรื่องผิดสัญญาจ้างแรงงานและละเมิดในขณะเดียวกันดังได้วินิจฉัยไว้แล้วข้างต้น ศาลแรงงานจึงมีอำนาจที่จะยกอายุความเรื่องผิดสัญญาจ้างแรงงานขึ้นมาปรับแก้คดีโจทก์ได้

คำพิพากษากฎีกาที่ ๑๑๘/๒๕๓๖

การที่จำเลยเป็นลูกจ้างของโจทก์ยอมมีหน้าที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งหรือระเบียบเกี่ยวกับการทำงานซึ่งถือว่าเป็นคำสั่งของโจทก์ไม่ว่าจะเป็นระเบียบที่มีอยู่เดิมหรือที่ออกในภายหลัง เมื่อจำเลยไม่ปฏิบัติตามระเบียบและคำสั่งของโจทก์ จำเลยจึงผิดสัญญาจ้างระหว่างโจทก์กับจำเลย

คำฟ้องของโจทก์ที่ฟ้องให้จำเลยรับผิดชอบเนื่องจากจำเลยซึ่งเป็นลูกจ้างของโจทก์จงใจฝ่าฝืนระเบียบและคำสั่งของโจทก์หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงทำให้โจทก์เสียหาย และโจทก์ได้มีคำสั่งปลดจำเลยออกจากธนาคารโจทก์แล้วฐานปฏิบัติฝ่าฝืนระเบียบและคำสั่งของโจทก์และประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงทำให้โจทก์เสียหาย และขาดความไว้วางใจนั้น เป็นการฟ้องในมูลผิดสัญญาจ้างแรงงานจึงต้องใช้อายุความทั่วไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๓/๓๐

คำพิพากษากฎีกาที่ ๓๕๒๖/๒๕๓๕

สัญญาจ้างระหว่างจำเลยผู้รับจ้างกับโจทก์ผู้ว่าจ้างมีข้อความว่า ผู้รับจ้างยอมปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและคำสั่งของผู้ว่าจ้างหรือบุคคลที่ผู้ว่าจ้างมอบหมายทุกประการ โจทก์ผู้ว่าจ้างจึงมีสิทธิโดยชอบที่จะออกคำสั่งมอบหมายให้จำเลยซึ่งมีตำแหน่งเป็นเสมียนพนักงานไปทำหน้าที่เกี่ยวกับการเงินได้โดยไม่ต้องเปลี่ยนตำแหน่งของจำเลย คำสั่งโจทก์เป็นไปตามข้อตกลงในสัญญาจ้าง ไม่ก่อให้เกิดการเสี่ยงต่อความเสียหายเพิ่มมากขึ้นนอกเหนือจากข้อตกลงตาม

สัญญาจ้างผู้ค้าประกันการทำงานของจำเลยจึงต้องผูกพันตามสัญญาผู้ค้าประกัน เมื่อจำเลยทำผิดสัญญาจ้างก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ ผู้ค้าประกันต้องร่วมกับจำเลยรับผิดชอบโจทก์ด้วย

สิทธิเรียกร้องอันเกิดจากการผิดสัญญาจ้างแรงงาน กฎหมายมิได้กำหนดอายุความไว้เป็นพิเศษ จึงต้องใช้อายุความ ๑๐ ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๓/๓๐

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๙๐๗/๒๕๓๓

เมื่อการกระทำของลูกจ้างเป็นทั้งละเมิดและผิดสัญญาจ้างแรงงาน นายจ้างย่อมมีสิทธิเลือกฟ้องได้ สิทธิเรียกร้องอันเกิดจากการผิดสัญญาจ้างแรงงาน ไม่มีกฎหมายบัญญัติเรื่องอายุความไว้เป็นพิเศษ ดังนั้น ต้องใช้อายุความ ๑๐ ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๖๔ โจทก์ซึ่งเป็นนายจ้างฟ้องให้จำเลยซึ่งเป็นผู้ค้าประกันลูกจ้างรับผิดชอบตามสัญญาผู้ค้าประกัน ไม่มีกฎหมายบัญญัติเรื่องอายุความไว้ ต้องใช้อายุความ ๑๐ ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๖๔

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๐๑๗/๒๕๓๓

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นลูกจ้างของโจทก์ในตำแหน่งพนักงานขับรถมีหน้าที่ขับรถยนต์โดยสารประจำทางรับส่งผู้โดยสาร จำเลยได้ปฏิบัติหน้าที่ในทางการที่จ้างโดยขับรถด้วยความประมาททำให้รถของโจทก์รถของบุคคลอื่นเสียหายและ ทำให้บุคคลอื่นได้รับบาดเจ็บ ขอให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายที่รถของโจทก์ถูกเฉี่ยวชนและชดเชยเงินที่โจทก์ใช้เป็นค่าเสียหายแก่บุคคลอื่นให้แก่โจทก์ ตามคำฟ้องดังกล่าวนอกจากจะเป็นฟ้องให้จำเลยรับผิดชอบค่าเสียหายในมูลละเมิดเนื่องจากการกระทำโดยประมาท เป็นเหตุให้รถของโจทก์เสียหายแล้วยังเป็นฟ้องที่อ้างว่าจำเลยซึ่งเป็นลูกจ้างกระทำการอันไม่สมแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุ่ล่งไปโดยถูกต้อง เป็นการผิดหน้าที่ที่จำเลยจะต้องกระทำตามสัญญาจ้างแรงงาน อันเป็นฟ้องที่ขอให้จำเลยรับผิดชอบตามสัญญาจ้างแรงงานด้วย ซึ่งโจทก์มีสิทธิเรียกร้องได้ทั้งสองประการแม้โจทก์มีสิทธิเรียกร้องตามสัญญาจ้างแรงงานที่มีอายุความ ๑๐ ปีแต่เงินค่าซ่อมรถของโจทก์ที่โจทก์เสียไปถือได้ว่าเป็นค่าเสียหายเนื่องจากการผิดสัญญาจ้างแรงงาน โจทก์อาจเรียกร้องให้จำเลยรับผิดชอบใช้ได้นับแต่วันเกิดเหตุ ซึ่งเป็นวันที่ก่อให้เกิดความเสียหายอันเป็นขณะที่อาจบังคับสิทธิเรียกร้องได้อายุความจึงเริ่มนับตั้งแต่นั้น ไม่ใช่ นับแต่วันที่โจทก์จ่ายค่าซ่อมรถให้แก่ผู้รับจ้างซ่อมเมื่อนับแต่วันเกิดเหตุถึงวันฟ้องเป็นเวลาเกินกว่า ๑๐ ปี คดีโจทก์จึงขาดอายุความ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๓๓/๒๕๓๑

การฟ้องคดีเรื่องเลิกจ้างไม่เป็นธรรม เป็นการฟ้องตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน มาตรา ๔๙ ซึ่งเป็นกฎหมายสารบัญญัติส่วนหนึ่งที่เกี่ยวข้องการคุ้มครองแรงงาน หากใช้คดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญาไม่ ศาลแรงงานกลางไม่จำเป็นต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญา

จำเลยจ่ายค่าจ้างเดือนละสองครั้ง กลางเดือนกับสิ้นเดือนโจทก์ถูกเลิกจ้างเมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๒๕ วันที่โจทก์อาจบังคับสิทธิเรียกร้องค่าจ้างได้ย่อมเริ่มนับแต่วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๒๕ เป็นต้นไป ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๖๙ สิทธิเรียกร้องค่าจ้าง เช่นว่านี้เกิดแต่สัญญาจ้างแรงงานและเกิดแต่ข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง มีกำหนดอายุ ความสองปีตามมาตรา ๑๖๕ (๙)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๖๔๓/๒๕๒๙

ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๕ กำหนดให้นายจ้างจ่าย ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีแก่ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้างสิทธิของลูกจ้างที่จะเรียกร้องเอา ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีจึงเกิดขึ้นเมื่อเลิกจ้าง เมื่อนับแต่วันเลิกจ้างจนถึงวันฟ้อง ยังไม่เกินกำหนด ๒ ปี สิทธิเรียกร้องค่าจ้างดังกล่าวของลูกจ้างไม่ขาดอายุความ

ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๕ กำหนดให้นายจ้าง ประกาศกำหนดวันหยุดตามประเพณีไม่น้อยกว่าปีละสิบสามวันโดยรวมวันแรงงานแห่งชาติด้วย แสดงว่าวันหยุดตามประเพณีนั้น นายจ้างได้ประกาศกำหนดวันหยุดไว้ล่วงหน้าแน่นอนแล้ว กรณีลูกจ้างไม่ได้หยุดในวันหยุดตามประเพณีประจำวันใดเมื่อถึงกำหนดจ่ายค่าจ้างตามปกติ แล้ว นายจ้างมิได้จ่ายค่าจ้างสำหรับวันหยุดตามประเพณีแก่ลูกจ้าง สิทธิเรียกร้องเอาค่าจ้าง สำหรับวันหยุดตามประเพณีประจำวันนั้นย่อมเกิดขึ้นทันที

ลูกจ้างฟ้องเรียกค่าจ้างสำหรับวันหยุดตามประเพณีช่วงตั้งแต่วันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๒๕ ถึงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๒๖ โดยไม่ปรากฏว่าในระหว่างปีนั้นมีวันใดเป็นวันหยุดบ้าง และ นายจ้างกำหนดจ่ายค่าจ้างตามปกติเดือนละ ๒ ครั้ง คือวันที่ ๑ และวันที่ ๑๖ ของเดือน ดังนั้น สิทธิเรียกร้องค่าจ้างสำหรับวันหยุดตามประเพณีในช่วงเวลาดังกล่าวจึงเกิดขึ้นแล้วอย่างน้อย ตั้งแต่วันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๒๖ เป็นต้นไป เมื่อนับถึงวันฟ้องเกิน ๒ ปี สิทธิเรียกร้องค่าจ้าง ดังกล่าวจึงขาดอายุความ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๒๕/๒๕๒๗

ค่าทำงานในวันหยุดและค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีแม้จะไม่ใช่ค่าจ้างตาม ความหมายของคำว่า 'ค่าจ้าง' ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคุ้มครองแรงงาน ข้อ ๒ เพราะไม่ใช่เป็นเงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างเป็นการตอบแทนการทำงานปกติของวันทำงาน หรือจ่ายให้ในวันหยุดซึ่ง ลูกจ้างไม่ได้ทำงาน แต่ก็ยังเป็นเงินที่นายจ้างจ่ายตอบแทนการทำงาน นอกเวลาปกติ และค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีเป็นเงินที่นายจ้างจ่ายตอบแทนแก่ ลูกจ้างกรณีที่ลูกจ้างมิได้หยุดพักผ่อนประจำปีตามสิทธิ เงินทั้งสองประเภทนี้นายจ้างผูกพันต้อง จ่ายแก่ลูกจ้างตามสัญญาจ้างแรงงาน ถือว่าเป็นสินจ้าง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๗๕ อายุความแห่งสิทธิเรียกร้องเอาสินจ้างหรือเงินจ้างดังกล่าวจึงอยู่ภายใต้บังคับ

ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๖๕ (๙) ซึ่งมีกำหนด ๒ ปี หากใช้มีอายุความ ๑๐ ปี ตามมาตรา ๑๖๔ ไม่

การที่จำเลยผิดนัดไม่จ่ายเงินดังกล่าวให้โจทก์นั้นเป็น เพราะจำเลยเห็นว่าตนไม่มีหน้าที่ต้องจ่าย ถือไม่ได้ว่าจำเลยจงใจผิดนัดในการจ่ายเงินให้แก่โจทก์โดยปราศจากเหตุอันสมควร จำเลยจึงไม่ต้องจ่ายเงินเพิ่มร้อยละสิบห้าของเงินที่ค้างชำระทุกกระยะเจ็ดวันให้แก่โจทก์